

Aamulla huomasin, että pihallani oli lumienkeli. Enkelin siivet olivat jäässä, mutta sen kasvot loistivat kirkkaasti. Kannoin enkelin nopeasti sisälle huoneeseeni ja se alkoi sulaa, niin että vettä tippui huonosti lakatun parkettilattian päälle. Ihmettelin, että miksi enkeli oli tullut juuri minun pihalleni jäätymään ja odotin, että se sulaisi, mutta se oli niin jäässä, että se ei sulanut päivän aikana. Tuli ilta ja menin nukkumaan. Näin unta enkelistä, joka saapuu luokseni. Se oli lumienkeli, jonka ihmiset olivat hylänneet ja jättäneet ulos jäätymään. Kukaan ei halunnut ottaa sitä kotiinsa, vaan kaikki hyljeksivät sitä, eikä se enää jaksanut taistella kylmyyttä vastaan. Se menetti toivonsa, ja jäättyi. Herään outoon valoon ja siipien kahinaan. Enkeli oli sulanut. Sen kasvot loistivat kirkkaasti. Sen yllä oli valkoinen vaate, joka oli punottu taidokkaasti. Siivet kahisivat ja huone täyttyi rakkaudella -- ennen niin synkkä huone oli yhtäkkiä täynnä elämää. Ymmärsin, että olen kuin lumienkeli, joka oli tullut pihalleni jäätymään, mutta sydämeni on kivikova, eikä kasvoni loista kirkkaasti. Vaatteeni eivät ole puhtaat, vaan ne ovat aikojen saatossa tahriutuneet, eikä elämässäni ole mitään kauniisti punottua. Ymmärsin, että olen antanut periksi. Minusta oli tullut katkera ja vanha mies, joka ei halua antaa anteeksi kärsimäänsä pahaa. Itkin lattialla sydämeni kovuutta. Mieleen ilmestyi niiden ihmisten kasvoja, jotka olivat minua vastaan rikkoneet, enkä millään kyennyt antamaan heille anteeksi. Samassa siivet kahisivat ja huoneeseen tulvi elämää. Enkelin kasvot loistivat kirkkaasti, eikä niissä näkynyt katkeruutta lainkaan, vaikka se oli jätetty ulos jäätymään. Halusin olla niin kuin lumienkeli. Annoin anteeksi kaikille niille, jotka olivat minua vastaan rikkoneet. Yhtäkkiä vapauduin taakastani ja minulle näytettiin kaikki ne ihmiset, joita vastaan olen itse rikkonut. Ihmettelin, miksi en ollut ennen heitä huomannut. Seuraavana aamuna pihalle oli tullut lisää lumienkeleitä jäätymään. Siivet olivat niillä jäässä, mutta kasvot loistivat kirkkaasti. Kannoin enkelit sisälle ja ne alkoivat sulaa. Joka aamu pihalle ilmestyi lisää enkeleitä sisälle kannettaviksi. Aamuisin niiden siivet kahisivat kilpaa ja rakkautta tulvi ennen niin synkkään huoneeseen. Eräänä aamuna huoneessa ei ollut lumienkeleitä, eikä pihalle ollut tullut yhtään enkeliä jäätymään. Ihmettelin, että mitä tämä merkitsee? Ymmärsin, että olen kuin lumienkeli, mutta olen siipirikko, enkä kykene lentämään halki taivaiden niin kuin aidot lumienkelit. Kämperryin hankeen ja menetin toivoni. Annoin periksi, enkä hetken kuluttua kyennyt enää liikkumaan. Olin jäätynyt samalla tavalla kuin pihan lumienkelit. Viimeisillä voimillani katsoin taivaalle ja huomasin, että tuhannet lumienkelit olivat tulossa minua noutamaan. Enkelit tarttuivat minusta kiinni ja nostivat minut jaloilleni. Olin siipirikko, mutta yhtäkkiä siipeni olivat ehjät ja päälläni oli taidokkaasti punottuvaate. Nyt olen vapaa, eikä kasvoillani ole enää katkeruuden merkkiä.